

Уангъ-Чингъ седналъ на гърба на бѣлия жеравъ, който го издигналъ нагорѣ, нагорѣ, чакъ до небето, до облачната пещеря, гдѣто живѣлъ небесниятъ змей. Главата на змея била като на камила, роговетѣ му — като на еленъ, очитѣ му — като на заякъ, ушитѣ — като на крава и ноктитѣ — като на ястребъ.

Освѣнъ това, той ималъ мустаци и брада, а на брадата си ималъ единъ свѣтълъ маргаритъ.

Уангъ-Чингъ се уплашилъ още като видѣлъ пещерята отдалечъ, и, ако не била мисълта, да види жена си и дѣцата си, безъ никакво двоумѣние би се върналъ.

Докато билъ още много далече, облачната пещера му се виждала като тъмна пропастъ всрѣдъ една мека, бѣла, вълноподобна

маса, сжщо такава, каквато може да се види въ нѣкой хубавъ априлски день; но колкото повече се приближавалъ, той видѣлъ че облакътъ е твърдъ като скала и покритъ съ една бѣла, суха трѣва.

Когато вече стигналъ тамъ, той седналъ на трѣвата и взелъ да мисли какво да прави по-нататкъ.

Първото нѣщо, разбира се, било да изкара змея отъ пещерята, а сетнѣ — да го накара да изригне вода вмѣсто огънь.

„Намислихъ го!“ извикалъ най-сетнѣ той и заклатилъ главата си тъй силно, щото жеравътъ помислилъ, че тя ще падне. Но тя, разбира се, не паднала.

Уангъ-Чингъ драсналъ една клечка кибритъ и запалилъ трѣвата на змея. Трѣвата била тъй суха, че пламнала изведнажъ и пламацитѣ об-

хванали устието на пещерята. Вдигналъ се такъвъ димъ и пукотъ, че змеятъ се събудилъ и протегналъ главата си навънъ да види, каква е работата.

„Хо-хо!“ извикалъ той, като видѣлъ, каква пакостъ му е направилъ Уангъ-Чингъ; и веднага пустналъ изъ устата и ноздритѣ си три

рѣки, които изведнажъ изгасили всичкия пожаръ. Но Уангъ-Чингъ успѣлъ да си напълни шишенцето, и, прѣди рѣкитѣ да залѣятъ всичко, отлетѣлъ на гърба на бѣлия жеравъ къмъ луната.

А тритѣ рѣки се излѣли въ морето, което, за щастие, се намирало тъкмо подъ облачната пещеря. Хората се трупали на брѣга и гле-

дали къмъ Япония, и виждали три черни като мастило облаци, които се простирали отъ небето до водата.

„Господи! Каква дъждовна буря има въ морето!“ си казвали тѣ.

Но, разбира се, това не било никаква буря; това билъ небесниятъ змей, който гасѣлъ огъня, който Уангъ-Чингъ е запалилъ.